Te admir cu ochii ce nu-i vezi

On Aprilie 01, 2020

Ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

Vine un moment când nu mai ai nevoie de cărți. Tu ești singura carte care contează. Trebuie doar să extragi din fiecare pagină a vieții tale un moment de neuitat și să-l nuanțezi în culoarea sângelui care împodobește petalele unui trandafir. Este și asta un fel de înțelepciune, singura provizie pentru călătoria din altă lume, percepută ca eveniment spiritual.

Căci numai trandafirul mai are de spus o poveste interesantă despre om, ca și când ar fi el însuși un om, dar mai presus de ceilalți oameni. Şi momentul de neuitat, iată-l: trandafirul își resimte brusc impactul vieții ca pe ceva fragil și prețios prin vârful peniței aurii a unui scriitor excepțional, deoarece capătă statutul cuvântului scris cu persistența unui gând profund despre Dumnezeu.

Continuând să aibă însușiri umane, trandafirul este prezentat în prima pagină din cartea mea, iar literele mele și culorile sale fac din aceste rânduri imaginea unui personaj din 1001 de nopți care continuă să fie popular printre vizitatorii grădinii mele. Sensul receptării sale îndreaptă atenția spre un pasaj din cartea unui alchimist ce descrie materia în care se desfășoară procesul de cunoaștere atunci când cunoscătorii sunt trimișii lui Dumnezeu.

Ochii mei privesc cu drag spre liniștea acestui moment unic, când trandafirul meu preferat, Double Delight, își face destoinic datoria de a transmite ceea ce cuvintele, de multe ori, nu reușesc. Simt cum mă privește, așa cum îl privesc și eu, căci sufletul lui și sufletul meu conversează sub cerul liber sub vraja profundă a vocii lui Dumnezeu.

Este și asta un fel de înțelepciune: să te știi ascultat cu aceeași emoție, bunăvoință, nostalgie, cu care te asculți tu însuți într-un moment de mare trăire sufletească.

Leadership: Poți să-ți conturezi creația în jurul unei imagini care transcende viața, din punct de vedere al unei priviri aruncată asupra unei realități care poate fi înțeleasă în termenii conceptului de REFLEXIUNE?

Vă rog, luați acest moment de aducere aminte ca pe un dar al lui Dumnezeu făcut celui care știe să spună o poveste despre un trandafir care nu-și scutură petalele înainte de vreme, aservit conținutului unei imagini despre principiile naturii prezentate, de altfel, în primul tratat al sfântului Toma de Aquino. Cumva, mă observ ca o imagine privită cu ochi de cunoscător, dar traversată cu putere sufletească de creația unui artist care știe cum să îmbine intensitățile de culoare cu dragostea față de natură... și o face foarte bine, din moment ce, odată ce ai trecut în lumea realității sale, nu mai e cale de întoarcere.

Îmi place când ești tu așa cum te-am văzut întâia oară, nu atunci când vrei să pari altcineva, nu atunci când ochii tăi exprimă altceva decât aș vrea eu să văd reflectat în frumusețea lor. Zâmbetul tău încă îmi face cu ochiul, deși privirea ta este departe. Dar frumosul nu se uită. Atunci când te-am privit cu blândețe, cu un glas aproape stins, ca și când aș fi vrut să imortalizez o amintire, mi-am ocupat mintea cu un singur gând: să fiu mereu același tu. Neschimbat. Sincer. Bun la suflet.

Nu este nicio diferență între a recepta trandafirul ca pe un har care îi este făcut omului fără

ca acesta să aibă vreun merit, și a-l recepta ca o simplă parcurgere a paginilor unei cărți al cărei autor sunt chiar eu. În final, trandafirul este subiectul principal al unei priviri care și-a găsit alinarea, frumusețea, admirația, în reflecția unei creații artistice și literare care ar face-o invidioasă pe însăși regina persană, Șeherezada.

Te privesc cu duioșie. Te admir cu ochii, ce nu-i vezi. Te însuflețesc prin literele pline de duh sfânt, pentru că faci parte din mine, din grădina mea, din momentul meu de inspirație. De atâtea ori am crezut că te-am uitat, fiindcă tu m-ai uitat cu o poveste de care tot timpul îmi ești dator.

Leadership: Ești în stare să te înrădăcinezi în memoria unei imagini de vis suficient de sugestivă pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală?

Dumnezeu este undeva pe aici...deosebindu-se prin aceea că deține pe lângă forma sa și o altă formă, adiacentă sferei vitale a unei noi percepții artistice, devenind plăsmuirea unui scriitor care știe să fie un trandafir deosebit, plăcut privirii care încântă fiorul ochilor căprui. Pe coperta cărții mele, frumos ilustrată, a carei fundal simbolizează încrederea discutată între două personaje nemuritoare, un singur pictor și-a putut pune semnătura: acela care a știut să redea frumusețea unui trandafir prin ochii care nu țin cont de vârstă, prin ochii care nu judecă și nu suferă.

Se povestește că Hind, fiica lui Al Neman, era cea mai frumoasă fată dintre fetele de pe vremurile ei, și că era întocmai ca o gazelă la ochi, la gingășie și la frumusețe. Or, faima strălucirii ei ajunse până la urechile multor emiri care au dorit-o de nevastă, cu prețul unor averi inestimabile. Dar ea a ales singură, nu tatăl ei. Umblă zvonul că Hind s-ar fi căsătorit cu un scriitor iscusit care a știut să-i redea nemurirea prin transpunerea ei într-un trandafir a cărui poveste se desfășoară în paralel cu viața mea.

Fiecare om are un dublu al său, iar dacă acesta este camuflat sub forma unui simbol, este pentru că trebuie să luăm în considerare partea răsunătoare a unei idei de mare impact: ceea ce rămâne memorabil în momentele de mare trăire sufletească, este ceea ce te completează.

O privire spune ochiului amănuntele povestirii care prinde viață, și aceeași privire poate să ghicească fluctuațiile invizibile ale sentimentelor, poate să urmărească mișcările imaginației sau ale sufletului. Dar însăși privirea nu poate deveni o existență particulară și complexă, decât dacă parcurge distanța de la Creație la Creator... sub vraja unui scriitor în a cărui ochi, sinceri, duioși, încă mai licărește o imagine. Trandafirul este splendoarea lui.

Vraja unui scriitor se activează atunci când partea aleasă a sinelui său se interpune între natura divină și dimensiunea nemuritoare a creației sale. Încununarea trandafirului devine mărturia unei identități care se regăsește în ipostaza unei lirici confesive intens spiritualizate cu orice element al realului.

Te admir cu ochii, ce nu-i vezi pentru că tu exiști ori de câte ori îmi amintesc de tine, chiar dacă sunt departe de tine, chiar dacă ești doar o creație a minții mele. Ceea ce mă surprinde frumos în sufletul meu, nu se uită niciodată în altă lume.

Trandafirul este imaginea mea într-o altă lume, în altă variantă de realitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/te-admir-cu-ochii-ce-nu-i-vezi.html